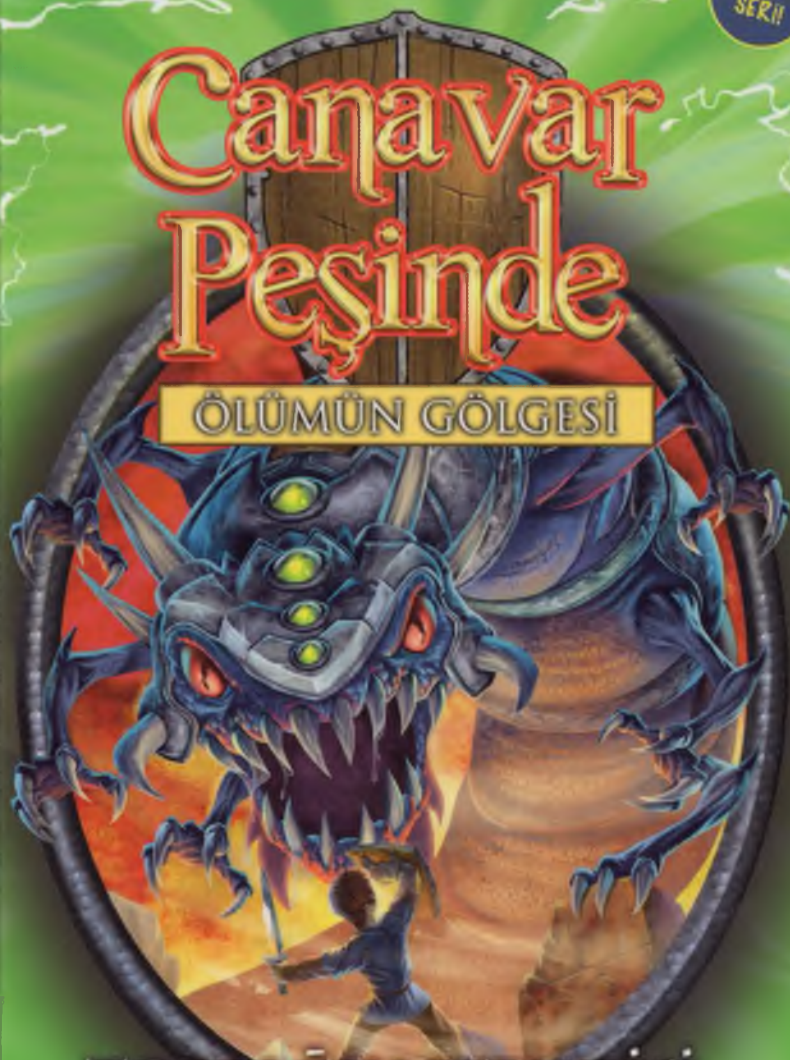

ADAM BLADE

YENİ
SERİ!

Canavar Peşinde

ÖLÜMÜN GÖLGESİ

TOPRAĞIN EFENDİSİ

TREMA

Canavar Peşinde

Tom ve dostları, kötü büyücü Velmal yüzünden saldırganlaşan iyi canavarlarla karşılaşmaya devam ediyor. Bu kez, yer altında yaşayan ürkütücü canavar Trema ile savaşmak zorundalar. Tom, eli giderek kötüleşmesine rağmen canavarı yenip Freya'nın üzerindeki laneti kaldırmalı. Bunun tek bir yolu var: Toprağın altındaki karanlık tünellere girmek. Ama Tom'u, yeryüzünde korkunç bir sürpriz bekliyor...

Ölümün Gölgesi serisinin diğer kitaplarını kaçırmayın:

- Denizlerin Hâkimi Krabb
- Fırtına Kuşu Havkit
- Yürüyen Dağ Rok
- Buzul Savaşçısı Koldo
- Böceklerin Kraliçesi Amiktus

9 yaş ve
üstü

www.beyazbalina.com.tr
www.istanbook.com.tr

1. Baskı: Beyaz Balina Yayınları, İstanbul 2015

Beyaz Balina Yayınları

CANAVAR PEŞİNDE - 29

ÖLÜMÜN GÖLGESİ

Toprağın Efendisi Trema

Beast Quest

TREMA

The Earth Lord

ISBN: 978-975-999-783-0

YAYINEVİ SERTİFİKA NO: 13695

MATBAA SERTİFİKA NO: 29547

© Metin: Working Partners Limited, 2009

© Kapak ve illüstrasyonlar: Steve Sims © Orchard Books 2009

© Bu kitabın Türkçe yayın hakları Beyaz Balina Yayınları'na aittir.

Yayın yönetmeni: Bülent Oktay

Editör: Aslı Onat

Son okuma: Filiz Çiçek Bil

Çeviren: Can Türkyılmaz

Grafik uygulama: Ayşe Çalışkan

Baskı: S.E.M Matbaacılık Sezgin Arslan, İstanbul

Maltepe Mah. Davutpaşa Cad. Emintaş San. Sit. No: 101/ 33

Topkapı - Zeytinburnu

Cilt: Umut Matbaacılık, İstanbul

Beyaz Balina Yayın Sanat Dağıtım Paz. San. ve Tic. Ltd. Şirketi

Maltepe Mah. Davutpaşa Cad. MB İş Merkezi No: 14 K: 1 D: 1

Zeytinburnu / İstanbul

Tel: 0212 544 41 41 - 544 66 68 - 544 66 69

Faks: 0212 544 66 70

info@beyazbalina.com.tr

TOPRAĞIN EFENDİSİ
TREMA

Canavar
Peşinde

ÖLÜMÜN GÖLGESİ

ADAM BLADE

BUZDAN
ŞATO

YARIM AY MAĞARASI

FREESHOR

Tİ

Gwildor

GWILDOR DENIZI

ON

Yepyeni bir dünyaya hoş geldin...

Dünyadaki tüm kötülüğü gördüğünü mü sanıyorsun? O halde sen de neredeyse Tom kadar budalasin! Büyücü Malvel'i yenmiş olabilir, ama Tom'u bekleyen yepyeni sınavlar var. Ayrıca sevdiği ve tanıdığı herkesi arkasında bırakıp uzaklara yolculuk etmek zorunda. Neden mi? Çünkü hiç bilmediği bir krallıkta yenmesi gereken altı Canavar var.

Acaba Tom bu yeni görevi kabul edecek mi? Kendisinin bundan henüz haberi yok ama buradaki insanlarla aslında çok yakın bağlara sahip. Ve karşısında onu yok etmeye kararlı yeni bir düşmanı var. O düşmanın kim olduğunu tahmin edebiliyor musun?

Kahramanının başından geçenleri öğrenmek istiyorsan bir an önce sayfaları çevirmeye başla.

Velmal

GİRİŞ

Gwildor düzlüklerine dolunayın soğuk ışığı vuruyordu. İnsanın içini titreten bir esinti çimlerin arasında dolanıyor, ağaçların yapraklarını okşuyordu.

Fakat ay ışığının altında, bir gölgeden diğerine hızlı adımlarla gezinen bir karaltı, bu huzuru bozuyordu. Saçı sakalı birbirine karışmış bir adamdı bu. Yün pantolonu ve deri yeleği kir içindeydi. Yeleği bir sicimle beline bağlanmış, sicime de bir kürek

sıkıştırılmıştı. Sinsi sinsi arkasına baktı. Sanki birilerinin onu takip etmesinden korkuyordu.

En sonunda birkaç sivri taşın çimlerin arasından yükseldiği bir yerde durdu. Etrafına bir kez daha bakıp “Burası iyi,” diye söylendi. Sonra kendini tutamayıp kahkahayla lafına devam etti: “Sen harika bir adamsın Ally. Ve yakında köşeyi döneceksin!”

Ally, küreğini belinden çıkarıp kazmaya başladı. Önce yavaş yavaş kazarken biraz sonra hızlandı. Saçları terden alnına yapışmış, kirli gömleği daha da lekelenmişti. Kazdığı çukur derinleştikçe, toprağı daha da uzağa atmak zorunda kalıyordu.

Ally, dinlenmek için küreğe yaslanınca yelege açıldı ve içinden deri bir rulo düştü. Sessizce küfreden Ally, küreği bir kenara atıp ruloyu aldı. Onu tekrar yelege sokacakken durakladı.

“Hazinem, ay ışığının altında daha da güzel görünecek,” diye mırıldandı kendi kendine.

Gülümseyerek ruloyu açınca, içinden bir zincire dizilmiş, küçük, gümüş kafatasları çıktı. Ally, ay ışığında nasıl parladıklarını görmek için onları havaya kaldırdı.

“Artık benimsiniz. Eminim sahibiniz sizi hiç özlemeyecektir!” dedi kahkahayla.

Fakat Ally'nin yüzündeki gülümseme, etrafını saran rüzgârın uğuldamasıyla bir anda yok oldu. Kaşlarını çatan Ally, korkuyla çevresine bakındı. Ama uzaklarda otlayan birkaç sığırdan başka hiçbir canlı yoktu etrafında. Yine de göz alabildiğine uzanan bu düzlükte, birinin onu izlediği hissinden bir türlü kurtulamıyordu.

“Yakalanmayı göze alamam,” dedi.
“Hazinemi buraya gömeceğim ve kellemi kurtarır kurtarmaz, gelip onu alacağım.”

Gümüş kafataslarını tekrar dikkatle ruloya sarıp çukura yerleştirdi. Sonra küreğiyle çukuru biraz daha derinleştirdi.

Ayaklarının altındaki toprak, aniden sarsılmaya başladı ve üzerinde zikzak

şeklinde uzun yarıklar açıldı. Ally toprağın kaydığını, her geçen saniye daha da yükseldiğini hissedebiliyordu. Korku dolu bir çığlıkla kenara savruldu.

Heyecandan nefesi kesilmişti. Başını kaldırıp kaşlarını çatarak ne olup bittiğini anlamaya çalıştı.

Başını çevirince karşılaştığı manzarayla gözleri yuvalarından fırlayacak gibi oldu. Çığlıklar atarak geriye yuvarlanmaya başladı. Delikten dev gibi, her yanından yapışkan sıvılar akan bir yaratık çıkmıştı. Başının üzerine dizilmiş yeşil taşlar, gecenin aydınlığında birer yıldız gibi parlıyordu.

Dev yaratık, ağzını açıp zafer kazanmış gibi kükredi. Kocaman, jilet gibi dişleri, insanın kanını donduruyordu. Gövdesinin kalanını da delikten çıkardı ve bir ok gibi

Ally'ye yöneldi. Yerde kayarcasına ilerleyen bir sürü bacağı ve kaslı bir gövdesi vardı. Ally acele etmezse bu iğrenç, yapışkan maddenin içinde kaybolup gideceğini düşündü.

Dehşet dolu bir çığlık daha attı ve sendeleyerek kalktı. Ruloyu yerden alıp

kaçmaya çalıştı. Fakat yapışkan madde, onu ayak bileğinden bir kement gibi yakalamıştı. Canavarın başındaki taşlardan yansıyan yeşil ışık yüzünden yapışkan madde de yemyeşil görünüyordu. Ally, dengesini bulmaya çalıştı ama ayağı kaydı ve tekrar yere düştü. Yapışkan madde her yerini kaplayınca, kurtulamayacağını anladı.

Tüm ümidini kaybetmiş bir şekilde debelendi. Sırtüstü dönünce, yarattığın bir kule gibi üzerinde yükseldiğini gördü. Yaratık, kocaman ağzını açtı ve Ally'nin üzerine çökmeye başladı. Canavarın gölgesine karışan Ally'nin son çığılığı, diğerlerinden daha boğuktu.

Artık bir daha asla hırsızlık yapamayacaktı...

BİRİNCİ BÖLÜM

YENİ BİR CANAVAR

Tom ve Elenna, Fırtına'nın sırtında dağ patikasından aşağı iniyorlardı. Karlı toprakları arkalarında bırakmışlardı. Artık yeşil otlarla sıkça karşılaşılıyor olsalar da oyuklarda hâlâ yer yer kar ve buz vardı.

Tom, Elenna'nın arkasında oturuyordu. Acıyla zonklayan eli nedeniyle dizginleri pek tutamıyordu çünkü. Ve bu kaygan yollarda

Fırtına'yı tek elle idare etmek mümkün değildi. Şimdiye dek Gwildor'un dört Canavarını Velmal'in büyüünden kurtarmışlardı. İlk Canavar Krabb, o dev kısaçlarından biriyle Tom'un elini yakalamış ve onu zehirlemişti. Yeşil zehrin onu durdurmasına izin vermeyen Tom; Havkit, Rok ve Koldo'yu da özgür bırakmayı başarmıştı.

Tom, Koldo'ya karşı verdiği zorlu savaşın ardından Velmal'in savurduğu tehdidi düşünmemeye çalışıyordu:

"Sıradaki, sizin son Göreviniz olacak," demişti Velmal. *"Hiçbiriniz Gwildor'dan sağ çıkamayacaksınız."*

Oturduğu yerde doğrulan Tom, elini kılıcının kabzasına götürdü. *Damarlarımdaki kan akmaya devam ettikçe, kötülükle savaşmayı sürdüreceğim,* dedi kendi kendine.

Elenna, parıldayan gözlerle arkasına bir bakış attı. “Sıradaki sınava hazır mısınız bakalım?” Sanki Tom’un aklından geçenleri bilerek sormuştu bu soruyu.

“Hazırım,” diye cevapladı Tom, gülümseyerek. Sonra içinden; *belki Freya’ya da yardımcı olabilirim. Onu, Velmal’in büyüsünden kurtarmalıyım*, diye ekledi.

DiŒi Canavar Ustası Freya ile arasında garip bir bağ vardı sanki ve Tom, bunun nedenini bir türlü anlayamıyordu. Velmal'in büyüü nedeniyle Freya da en az kötü büyücü kadar korkunç birine dönüşmüştü.

Güneş, soluk mavi gökyüzünde tüm güzelliğiyle parlıyordu. Yerdeki küçük buz birikintilerinin birinden yansıyan gün ışığı, Tom ile Elenna'nın gözünü aldı. Bir süre gözlerini kısarak ilerlemek zorunda kaldılar.

“Gwildor'daki her şey, evimiz Avantia'dakinden daha parlak,” dedi Elenna. “Gümüş bile her adımına dikkat ediyor.”

Tom'un gözleri, bu parlaklıktan ötürü sulanmaya başlamıştı ve kurdun ne yaptığını görmek için gözlerini kırıştırmak zorunda kaldı. Yavaş ve emin adımlarla ilerleyen kurdun burnu, kokuyu

kaçırmamak için sürekli ileri bakıyordu. Silmek için elini gözüne götüren Tom, birden berbat bir acı duyarak irkildi. Gözyaşlarındaki tuz nedeniyle yarası, alev almışçasına yanıyordu. Eli bir süredir hastalıklı, kırmızı bir renkteydi ve onu yalnızca hareket ettirmek bile canını yakıyordu. Tom, Elenna'nın, durumunun ne kadar kötü olduğunu hâlâ fark etmeyişinden memnundu.

Hiçbir şeyin Görevimi engellemesine izin veremem, diye düşündü. Söz konusu, silah kullandığım elim de olsa Görevi yarıda bırakamam.

İlerlemeye devam ettikçe patika düzelmeye başladı ve yerini, ufuk çizgisine kadar uzanan çayırlara bıraktı. Çayırın girişinde Tom ve Elenna'yı sıcak, içlerini

ısttan bir esinti karşıldı. Okyanusun dalgaları gibi dans eden uzun otlar, bu güzel esintide altın gibi parlıyordu.

Fırtına'nın sırtından inip havayı içine çeken Elenna, "Burası ne kadar güzel bir yer!" dedi.

Tom da yanına atlayıp "Evet... gerçekten muhteşem," diye katıldı ona. "Ama tüm gün burada dikilemeyiz. Sıradaki Canavarı ve onu lanetten kurtarmamızı sağlayacak ödülü bulmalıyız."

Elenna, başıyla onayladı. "Haklısın. Kaybedecek vaktimiz yok."

Tom, Avantia Tılsımı'nı boynundan çıkardı ve arkasına işlenmiş Gwildor haritasına göz gezdirmeye başladı. Elenna da hemen arkasına gelip omzunun üzerinden haritaya baktı. Haritada tek bir yol gözüküyordu.

“Bu çok garip,” dedi Tom kaşlarını çatarak. “Halbuki hep iki yol olurdu.”

“Demek ki Canavar ve ödül birbirlerine çok yakınlar,” dedi Elenna.

Tom, tılsıma daha yakından baktı. Yolun sonundaki Canavarın adını okuyunca içini bir huzursuzluk kapladı.

“Trema...” dedi dudaklarını hafifçe oynatarak. *Acaba nasıl bir şeye benziyorsun?*

Başını kaldırıp elini gözlerine siper ederek haritanın gösterdiği yöne doğru

baktı. Parlak gün ışığında gözlerini kısmaktan başı ağrımaya başlamıştı. Avantia'nın altın zırhının uzağı görme gücüne hâlâ sahip olmayı dilerdi.

“İleride birkaç ev görüyorum,” dedi. “Köylülerin tuzağa düşürdüğü Canavarı yeniden iyi bir yaratığa dönüştürüp özgür bırakmamızın ardından Velmal'in, insanlara yaklaşmamıza izin vereceğini hiç sanmıyordum. Böyle yaparak onun planını altüst ettiğimizden eminim!”

Elenna, kahkaha attı. “Evet. İnsanların, birbirlerine krallıklarında gezen bir kahramandan söz etmeleri, Velmal'in isteyeceği son şeydir herhalde!”

Tom, arkadaşı kadar eğlenemiyordu. Onları bekleyen tehlikeleri düşündükçe içindeki huzursuzluk daha da arttı. O güne

kadar karşılaştıkları en tehlikeli Görevdi belki de bu.

Ama geri dönmeyeceğiz, diye söz verdi kendi kendine. Bu tehlikeler ne olursa olsun, onlarla hep birlikte yüzleşeceğiz.

Tom, haritaya son bir kez daha göz gezdirip yerine koydu. “Haritayı takip etmeliyiz,” dedi. “Kaybedecek zaman yok!”

İKİNCİ BÖLÜM ÇAYIRDAKİ GİZEM

Dik patikayı arkalarında bırakan Tom ve Elenna'nın yolculuğu artık daha rahat geçiyordu. Kaygan dağ yolundan çıktıkları için Tom, Fırtına'nın dizginlerini yeniden eline almıştı. Elenna da arkasında oturuyordu.

“Bu krallığın her yeri birbirinden harika!” diye bağırdı kız. Çayıra bir kez daha hayranlıkla bakarak “Bu topraklarda

Malvel'den bile büyük bir kötülüğün gezindiğine inanmak çok zor," diye ekledi.

"Gerçekten de öyle..." dedi Tom.

Sıcacık güneşe ve insanın içini ısıtan bahar esintisine rağmen ürperdiğini hissetti. Şimdiye dek dört Görevi başarıyla tamamlamışlardı ama elde etmeleri gereken iki ödül daha vardı. Ve Tom, Velmal'in ne kadar korkunç biri olduğunu çok iyi biliyordu.

Kısa bir süre sonra, çayırın diğer ucunda otlayan birkaç sığır gördüler. Tom ve Elenna'ya yaklaşmasalar da arada bir başlarını otlardan kaldırıyor, Fırtına'nın sırtındaki ikiliyi tembel bakışlarla izliyorlardı.

Gümüş, sığırlardan birinin önüne atlayıp onunla oynamak istercesine havladı. Ama

korkan sığır, kurttan yan yan kaçmaya başladı.

“Sığırlara yaklaşmaması gerektiğini biliyor,” dedi Elenna. “Ama biraz eğlence fırsatı buldu mu, onu durdurmak mümkün değil!”

Fırtına ise ağırbaşlı bir tavırla sığırları görmezden geldi ve onlara hiç aldırmadan, kararlılıkla yoluna devam etti. Tom, eğilip atının boynuna hafifçe vurarak sevgisini gösterdi. *Fırtına, Görevimizden başka bir şey düşünmüyor,* dedi kendi kendine.

Çevrelerindeki büyükbaş hayvanların sayısı giderek artmaya başlamıştı. Kısa bir süre sonra Tom ve Elenna, kendilerini bir sürünün ortasında buldular. Elenna, Gümüş’ü geri çağırıp yanlarında yürümesini işaret etti.

Tom, etraflarında sessizce otlayan hayvanları inceledi. Arada bir sinekleri korkutmak için kuyruklarını sallamak dışında hareketsizdiler. Başını hafifçe Elenna'ya çevirip "Bu biraz garip, öyle değil mi?" diye sordu. "Buralarda bir Canavarın gezindiğinden eminiz. Peki hayvanlar nasıl böyle sakin kalabiliyor?"

Elenna'nın dişlerinin arasından tıslamaya benzer bir ses duyuldu. "Haklısın!" dedi kız şaşkınlıkla. "Ne korkmuş ne de tedirgin bir halleri var."

"Şimdiye kadarki tüm görevlerimizde hayvanlar, etraftaki Canavarlardan tedirgin oluyordu," diye ekledi Tom. Kafasının karıştığı anlaşılıyordu. Tılsımı kaldırdı ve haritaya tekrar baktı. "Doğru yoldayız... Canavar fazla uzakta olamaz."

“Belki de Canavar şekil değiştirebiliyor-
dur?” dedi Elenna.

“Evet, olabilir. Belki de görünmezdir,”
diyen Tom, gözlerini kısıp çevreyi tekrar
inceledi. Onlar Canavarı göremezken,
Canavarın onları izliyor olabileceği
düşüncesi, hiç hoşuna gitmiyordu. “Bunu
anlamanın bir tek yolu var,” dedi omuzlarını
dikleştirerek. “Yolumuza devam etmeliyiz!”

Birkaç metre sonra Tom, yolun ilerisinde
çiftlik evlerinin bulunduğunu gördü.
Çiftliklerin arkasında ise bir kasaba
vardı. “Neredeyse vardık. Burada biraz
soluklanalım ve kasabaya girmeden önce
haritayı bir kez daha gözden geçirelim,
olur mu?” dedi.

Eyerden aşağı atladı. Fakat son anda ayağı takılınca yere kapaklanmamak için ellerinin üzerine düştü. Vücudunun tüm ağırlığı yaralı eline binince acıyla haykırıp elini göğsüne bastırđı. Eline giren sancılar yüzünden başı dönüyor, gözünün önünde noktalar uçuşuyordu.

“Tom?” diyen Elenna'nın sesi endişeliydi. Fırtına'nın sırtından atlayıp Tom'un elini yavaşça göğsünden ayırdı. “Olamaz,” dedi nefesini tutarak. “Bu kadar kötü durumda olduğunu bana neden söylemedin!”

Tom eline baktı. Her seferinde acısını yok saymaya çalışmış, elini cebinden çıkarmamıştı. Ama şu an, karşısındaki manzarayı görmezden gelmesi mümkün değildi. Kolu, her zamankinden daha çok şişmiş, üstelik, omzuna kadar uzanan

kırmızı çizgiler ortaya çıkmıştı. Krabb'ın kısılcacının yakaladığı yer mor bir kabuk bağlamış ve derisi kuruyup dökülmeye başlamıştı.

“Şifalı otlarından kaldı mı hiç?” diye sordu Tom. Normal konuşmaya çalışsa da sesi, acıdan zar zor çıkıyor ve titriyordu.

Elenna, çabucak Fırtına'nın eyerine bakıp çantasını buldu ve telaşla altını üstüne getirdi. Sonra arkasına dönüp başını iki yana sallayarak “Sonuncuyu da kullanmışız,” dedi. “Üzgünüm Tom.”

Tom, giderek güçten düştüğünü hissedebiliyordu. Bir kum çuvalı gibi yere çöktü ve endişeyle uluyan Gümüş'e yaslandı. Fırtına'nın da toynağıyla yeri dövdüğünü duyabiliyordu.

Kendimi şimdi bırakamam, diye düşündü

çaresizce. *Önümde savaşmam gereken bir Canavar var.* Ama vücudu, ona itaat etmiyordu. Ayağa kalkamadı...

Fırtına'nın sırtına atlayan Elenna, "Gidip yardım getireceğim," dedi. "Elimden geldiğince çabuk döneceğim."

"Hayır Elenna," diye inledi Tom. "Sana burada ihtiyacım var."

Gözleri kararıyor, buna rağmen bayılmamaya çalışıyordu. Etrafındaki her şey bulanıklaşmaya başladı. Yine de Elenna'nın eğilip endişe dolu gözlerle onu izlediğini görebiliyordu.

Merak etme, düzelirim, demek istedi ama ağzını açsa da sesi çıkmadı.

Karanlığın ortasında gözlerini kapatıp dinlenmek ne kadar kolay, ne kadar huzurlu olurdu. Ama Tom, bunu yaparsa her şeyin biteceğini biliyordu.

Gözlerini açmak için kendini zorladı.
Uyanık... kalmalıyım... dedi kendi kendine.

Sonra Elenna'nın ellerini göğsüne açtığını gördü. "Aduro!" dedi kız çaresizce. "Bize yardım etmek zorundasın!"

Havada bir ışıltı belirdi. Tom, ümitle nefesini tuttu. Avantia'nın iyi büyücüsü, onlara yardım elini uzatabilir miydi gerçekten?

İşıltı, yavaşça mor bir dumana dönüştü. Dumanın içinde de uzun, görkemli bir şekil belirdi. Tom, gördüğü manzaraya inanamıyordu: Uzun, alev kırmızısı, dökümlü bir kaftan; kemerli bir burun; alaycı bir yüz ifadesi ve baltaya benzer bir asa.

Bu, gerçek olamaz! Kâbus görüyorum herhalde!

Fakat Elenna'nın korku dolu ığlığı,
Tom'a gördüğünün gerçek olduğunu
söylüyordu. Bu, bir rüya değildi.

Karşılarındaki, Velmal'di.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM VELMAL'İN BİLMECESİ

Tom, çektiği acı yüzünden gözlerini açık tutmakta zorlanıyordu. Dikkatini toplayıp Velmal'e baktığında, kötü büyücünün küçümseyen bakışlarıyla karşılaştı. Elenna, ayağa kalkıp arkadaşıyla büyücünün arasına girdi. Yüzündeki öfkeli ifade, büyücüye ciddi ciddi meydan okuduğunu gösteriyordu.

“Ne istiyorsun Velmal?” dedi tehditkâr

bir sesle. “Tom’un karşısına ancak kendisini koruyamayacağı zaman çıkacak kadar korkaksın değil mi?”

Büyücü, onunla alay edercesine pofladı. Sonra bakışlarını Tom’a çevirip “Ölmesi için ona dokunmama bile gerek yok,” dedi. “Ne kadar da zavallı görünüyor..”

“Ona nasıl yardım edeceğimi söyle,” diye üsteledi Elenna.

Tom, Velmal’in bu soruya yanıt vereceğini hiç sanmıyordu ama büyücü, gülümseyip konuşmaya devam etti:

“Ichor Soyun, Soy ichor,

Kırmızı kırmızıya, ölümden yaşama.”

“Bu da ne demek oluyor!” diye bağırdı Elenna.

Kötü büyücü, bu gizemli sözleri

tekrarlamaya devam etti. Sesi her geçen saniye daha da yükseliyor, sözleri sihirli bir melodiye dönüşüyordu. Başını geriye attı ve asasını da kaldırarak kollarını göğe açtı.

Bir anda Velmal'in ayaklarının etrafında bir ateş çemberi belirdi. Alevler büyücünün elbisesini sarmalarcasına yükseliyor ama ona zarar vermiyordu. Bu manzara karşısında Tom'un ağzı açık kalmıştı. Yayılan alevler Velmal'in etrafını sardıkça büyücü yavaşça yok olmaya, mor ışık zayıflamaya başladı. Tamamen kaybolmadan önce söylediği sözler, son bir defa daha duyuldu.

Birkaç saniye sonra büyücüden geriye, hâlâ kor halinde olan kömür parçalarından başka bir şey kalmamıştı. Elenna, hızla Fırtına'nın yanına koştu ve eyerindeki

su şişesini kaptı. Şişedeki çok kıymetli sularının bir kısmını korların üstüne döküp macun kıvamına gelmelerini sağladı.

“Ne yapıyorsun?” diye sordu Tom.

Elenna, bir çubuk yardımıyla sıcak macunun bir kısmını alıp Tom’un zehirli yarasına bastırdı. “Velmal’in niyeti bize yardım etmek değildi ama yine de bir şekilde etmiş oldu,” diye açıkladı. “Zehirli sarmaşıkların arasına düştüğümde amcalarımın birinden öğrenmiştim; zehri çekmek için kor macunundan daha iyisi yok!”

Macundan yayılan koku, Tom’un burun deliklerini doldurdu. Beş duyusunun da vücudunu yavaşça terk ettiğini, elindeki acının hafiflediğini hissedebiliyordu. Göz kapakları ağır ağır kapandı ve en sonunda yorgunluk galip geldi. Gördüğü

son şey, Elenna'nın endişeyle onu süzen bakışlarıydı...

Gözünü açtığında, tüm çayırı kaplamış olan sis tabakasıyla karşılaştı. Gün doğumunun gri ışığı, sisin arasından çayıra yayılıyor, etrafa gizemli bir hava katıyordu. Elenna, Tom'un üzerine bir örtü örtmüştü, başının altına ise eyer çantalarından birini yerleştirmişti.

Tom, Elenna'nın da diğer örtünün altına girdiğini ve yanında Gümüş'le uyduğunu gördü. Sisin içinden ancak bir kısmını görebildiği Fırtına ise arada kişneyerek otluyordu. Atın çıkardığı sesler, serin gündüz havasında tüm çayırdaki yankılanıyordu.

Tom doğrulunca, Elenna'nın macunu bir bezle eline sardığını gördü. Artık acının yerini hissizlik almıştı. Sargıyı dikkatle açınca elinin eskisinden çok daha iyi olduğunu gördü. Şişlik inmiş, kırmızı çizgiler yok olmuştu. Derisi de hızla iyileşiyor gibi görünüyordu.

Vücudunu bir rahatlama kapladı. Ayağa fırlayınca Gümüş'ün kulakları dikildi ve başını kaldırıp havlayarak Tom'u selamladı. Bu kadarı, Elenna'yı uyandırmaya yetti de arttı bile. Kız, Tom'u görür görmez yerinden fırlayıp onun yaralı eline baktı.

“Kömürler işe yaradı!” diye bağırarak kollarını Tom’a doladı.

Tom, gülümseyip kendini Elenna’dan nazikçe kurtararak “Sen olmasan ben ne yapardım?” dedi. “Sayende ölümden dönmüş gibi hissediyorum. Teşekkür ederim. Keşke amcana da teşekkür edebilseydim!”

“Sen iyisin ya, o bana yeter,” dedi Elenna. Yanakları, utançtan kıpkırmızı olmuştu. “Kömürlerin bir kısmını ne olur ne olmaz diye beze sarıp çantaya attım. Eğer elin tekrar kötüleşirse kullanırız.”

“İyi fikir,” diye yanıtladı Tom. Akşam hissettiği acıyla kafa karışıklığını, ardından da Velmal’i hatırladı. Kötü büyücü, kollarını havaya açmış ve kulağa anlamsız gelen bazı kelimeleri yineleyip durmuştu. “Velmal ve

bilmecesini rüyamda mı gördüm, yoksa gerçekten burada mıydı?” diye sordu.

Elenna'nın gülümsemesi bir anda yok oldu. “Evet, hepsi gerçektir.”

“Ne dediğini hatırlıyor musun peki?”

Elenna, kaşlarını çattı. Dudaklarını oynatarak kelimeleri hatırlamaya çalışıyordu. Sonra, Velmal gibi yaparak sözleri tekrarladı:

“Ichor Soyun, Soy ichor,

Kırmızı kırmızıya, ölümden yaşama”

“Hımm... Ichor Soyun... Acaba ne demek?” dedi Tom.

Arkadaşı, dudağını büküp başını salladı. “Aklıma hiçbir şey gelmiyor.”

Tom, bir süre sessizce boşluğa baktı. Gizemli sözler zihninde yankılanıyordu

sanki. Sonra bilmeceyi dışarı atmak istercesine başını iki yana salladı. Elenna'ya dönüp "Velmal'in niyetinin bize yardım etmek olmadığından eminim," dedi. "Hadi bakalım, bu kadar aylaklık yeter, Görevimize geri dönmeliyiz."

Gümüş de bu karara katılıyormuş gibi uludu ve kasabaya doğru birkaç metre ilerledi. Sanki bir an önce oraya gitmeleri gerektiğini söylüyordu.

"Gümüş haklı," dedi Tom. Bir yandan da örtüleri yuvarlıyor, Fırtına'nın eyerine bağlıyorlardı. "Harita bizi oraya götürüyorsa, ona güvenmeli ve bir an önce ödüle ulaşmalıyız!"

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

ZOR PAZARLIK

Tom ve Elenna, Fırtına'nın sırtında çamurlu bir yolda ilerlemeye başladılar. Kısa bir süre sonra kasabaya ulaştılar. Kasabanın girişinde Tom'un bakışları bir eskiciye takıldı. Boy boy tencere ve tavaların, av mızraklarının ve süpürgelerin dizildiği tezgâha bakarken, dükkânın sahibi dışarı çıktı ve kapının önüne bir kucak dolusu toprak kâse bırakıp içeri girdi.

Meydanın diğer yanındaki dükkanların sahipleri de meyveden pirinç ve çinko kaba, türlü türlü güzel kumaşa kadar pek çok malı pazar tezgâhlarına diziyorlardı. Tüm pazar, bir anda renk cümbüşüne dönüşmüş, Gwildor'un renklerinin güzelliğini Tom ve Elenna'ya hatırlatmak için yarışa girmişti sanki. Günün ilk müşterileri hızlı

adımlarla tezgâhlara doğru yürüyor, neşeyle birbirlerini selamlıyordu.

Elenna, Tom'un kolunu hafifçe çekip "Bak!" dedi. "Şuradaki adam ekmek satıyor. Ben çok acıktım!"

"Ben de," dedi Tom. Fırından yeni çıkmış ekmeklerin dayanılmaz kokusu, karnını guruldatmaya yetmişti. Bu kadar aç

olduğunu kendisi bile fark etmemiştir. “Ama hiç paramız yok ki Elenna...”

Midesi kazınan Elenna, Fırtına’yı ekmek tezgâhına doğru sürdü. Fırıncı, ekmekleri üst üste dizerken Tom, adamın elinde kıpkırmızı bir yanık izi gördü. Yaranın yeni olduğu belliydi.

“Ekmekleri fırından çıkarırken olmuş herhalde,” diye mırıldandı.

“Evet,” dedi Elenna. Cümlesini bitirir bitirmez hızla başını kaldırdı. Gözleri parlıyordu. “Ve ben, ne yapabileceğimizi biliyorum!”

Tom, attan inip fırıncının yanına yaklaşan arkadaşını izlerken, kızın aklından yine zekice bir planın geçtiğinden emindi.

“Günaydın,” dedi tezgâha yaklaşan Elenna. “Elinizdeki yanık çok acıyor olmalı.”

Adam elindeki yaraya baktı. “Sorma... kendi sakarlığım yüzünden oldu. Ekmekleri tezgâha yetiştireyim derken fırına çarptım. Gerçekten de kötü yandı...”

“Kor halindeki kömürden yaptığım bir miktar şifalı macun var yanımda. Yaranıza iyi gelecektir,” dedi Elenna. “Ekmeklerden biriyle değış tokuş edebiliriz.”

Fırıncı gülümsedi. “Eğer işe yararsa, bugün yapacağım en iyi değış tokuş bu olabilir.”

Elenna, Fırtına'nın yanına gelip macundan bir parça aldı ve onu fırıncının elindeki yanığa sürdü. Sonra da yaranın üstünü kapatmak için adamın verdiği mendili kullandı.

“Vay canına! Kendimi şimdiden daha iyi hissediyorum,” dedi fırıncı. Sonra

ekmeklerin en büyüğünü seçip Elenna'ya uzattı. "Sana çok teşekkür ederim küçük hanım. Al bakalım ekmeğini."

Adama teşekkür eden Elenna, ekmeği Tom'a götürerek "İşte sana kahvaltı!" dedi.

"Harikasın!" diye karşılık verdi Tom hayranlıkla. "Ben bunu yapmayı hiç akıl edemezdim."

Elenna, ekmeği üç parçaya bölüp birer parçayı Tom'la Gümüş'e uzattı. Sevinçle havlayan kurt, ekmeği iştahla yemeye başladı. Fırtına ise meydana bulduğu otları yiyerek onlara eşlik etti.

"Bu ekmek bir harika!" dedi Tom. Konuşurken, ağzından ekmek kırıntıları dökülüyordu.

"Bugüne dek çektiğimiz en büyük ziyafet sayılmaz," dedi Elenna. O da ağzındaki

kocaman lokmayı yutmaya çalışıyordu.

“Ama şimdilik idare eder.”

Tom, ekmeğini yerken tekrar eskiciye baktı. Onu oraya çeken bir güç vardı sanki. Tılsıma tekrar göz atınca çizginin o yönü gösterdiğini fark etti.

Parmağıyla eskiciyi gösterip “Bence bir sonraki ödül orada,” diye fısıldadı Elenna’ya.

Tom, Fırtına’yı meydan boyunca yürütürken Elenna ve Gümüş de yanlarında yürüyordu. Dükkânın dışında durdular ve Tom, Fırtına’yı bir demire bağladı.

Elenna da kurduna “Burada kal Gümüş,” dedi. “İşimiz uzun sürmeyecek.”

Gümüş renkli kurt, Fırtına’nın arkasına yatıp burnunu patilerinin arasına aldı.

Tom, kapıyı iterek içeri girdi. İlerlemek için, tavandan sarkan örümcek ağlarının

bir kısmını temizlemesi gerekti. Dükkan, yerdeki bir karış toz ve loşluğuyla içerideki her şeyden daha eski duruyordu. Yaşlıktan ufacık kalmış olan dükkan sahibi, bembeyaz saçları ve uzun sakalıyla bir baykuş gibi taburesine tünemiş, deriyle ciltlenmiş bir kitaba gömülmüştü. Tom ve Elenna içeri girince başını kaldırıp yarım ay şeklindeki

gözlüklerinin üzerinden müşterilerini süzdü. Ve biraz sonra tek kelime etmeden okumasına döndü.

Dükkân sahibi onları umursamayınca Tom ve Elenna içeride rahatça gezinmeye devam ettiler. Tom, ödülün ne olduğunu çok merak ediyordu. Doldurulmuş bir öküz kafasına takıldı gözleri. Boynuzlarından olta kancaları sarkıyordu. Sonra eline eski bir gümüş kupa aldı ve onu tekrar yerine bıraktı.

Ödülün hangi eşya olduğunu, onu elime alınca hissedeceğimden eminim, dedi kendi kendine.

Elenna ise bir sepetin içine doldurulmuş kırık mücevherleri eşeliyordu. Her birini kaşlarını çatarak dikkatle inceliyor, sonra sepete geri atıyordu.

Tom, biraz daha içerilere doğru ilerledi. Dükkânın bu kısmı, tozlu sandıklar ve raflarla doluydu. Belki de aradığı ödülün bu viranede olduğunu düşünmekle hata etmişti.

“Hadi gidelim,” dedi Elenna’ya. “Burada hiçbir şey yok.”

Fakat kapıya doğru ilerlerken bir dolap gördü. Eski atkılar ve kemerlerle dolu rafların birinde, şık bir el aynası duruyordu. Aynanın arkasındaki parlak taşlar, son derece göz alıcıydı.

Tom, Elenna’ya baktı. Arkadaşının gözleri de aynaya takılmıştı. Kız, “Sence ödül bu ayna olabilir mi?” diye sordu alçak sesle.

Tom, hızlı adımlarla dükkânın diğer ucuna gidip aynayı atkılarla kemerlerin

arasından aldı. Alır almaz da bir enerji dalgasının kollarından vücuduna doğru yayıldığını hissetti.

“İşte!” diye fısıldadı Elenna’ya. “Bunun, aradığımız ödül olduğundan eminim.”

“Tamam ama karşılığını nasıl ödeyeceğiz?” diye sordu Elenna endişeyle. “Kor macununun bu defa işe yarayacağını hiç sanmıyorum!”

“Bilmiyorum,” diye yanıtladı Tom. “Ama onu bir şekilde almak zorundayız. Ve ne yazık ki onu alma sebebimizi dükkân sahibine anlatamayız. Umalım da adam cömert bir gününde olsun!”

Tom, çekine çekine adama yaklaştı. Elindeki aynayı kaldırdı ve “Ben... şey... ben bunu sizden ödünç almak istiyorum...” diye başladı söze.

Dükkân sahibi, başını kitaptan bir kez daha kaldırdı. Tom, adamın gür bir kahkaha patlatmak üzere olduğunu yüzünden okuyabiliyordu.

“Ödünç almak mı?” dedi adam. “Sence dükkânımdakileri her önüme gelen

müşteriye ödünç versem burayı açık tutabilir miydim?”

“Karşılığında bunu alabilirsiniz,” dedi Elenna hiç düşünmeden. Oklarını kılıfıyla birlikte dükkân sahibine uzatıyordu.

Tom, gözlerine inanamayarak Elenna'ya baktı. *Görev için oklarından vazgeçebildiğine inanamıyorum*, diye düşündü hayretle. Elenna, daha önce silahlarından hiç vazgeçmemişti.

“Ya atı verirsiniz ya da anlaşmayı unutun,” dedi adam. Pencereden dışarı bakıyor, Fırtına'yı süzüyordu. “Gerçekten çok endamlı bir hayvan... Eğer geri dönmezseniz onu iyi bir fiyata satabilirim!”

Tom, sadık atından ayrılmak istemiyordu ama pencereden dışarı bakınca onun sabırla beklediğini ve onları izlediğini gördü.

Atının bugüne dek her görevde onlara yardımcı olmak için elinden geleni yaptığını biliyordu. Belki bu Görevdeki rolü de buydu?

“Eğer tek yolu buysa,” dedi Tom alçak sesle. Eskicinin uzattığı eli kararsızca sıktı.

“Ay bir kez daha gökyüzünde yükseldiğinde dönmüş olmazsanız, atınız sonsuza dek benim olur,” dedi eskici.

Tom, bu anlaşmadan hiç hoşlanmamıştı ama elinden ne gelirdi ki? Belki de ilk defa bu Görevin onun için ne çok şey ifade ettiğini anladı. Bu Görevde başarılı olmak için Fırtına’yı kaybetmeyi bile göze alıyordu.

BEŞİNCİ BÖLÜM GÜMÜŞ TEHLİKEDE!

Eskici, Tom ve Elenna'yı dışarıya kadar geçirdi. Sonra Fırtına'nın yanına yürüdü ve atın burnuna hafifçe vurup onu okşadı. At, anlayışla başını sallayıp hafifçe kişnedi.

Tom, gün ışığının altında aynayı bir kez daha inceledi. Üstündeki buz rengi taşların böylesine parlaması, hayranlık uyandırıcıydı. "Hayatımda bu kadar güzel

parlayan bir taş daha görmedim ben,” dedi eskiciye dönüp. “Yaydığı ışık... gerçekten eşsiz...”

Gururla göğsünü şişiren adam “Ona elmas derler,” diye açıkladı. “Bu taşları kasabanın hemen dışından çıkarıyorlar.” Bunu söylerken parmağıyla çayırı gösteriyordu. “Fakat pek nadirdirler, koca Gwildor’da bu taşı yalnızca orada bulabilirsiniz.”

Tom’un içi kıpır kıpır olmuştu. Elenna’ya bakınca onun da kendisi gibi heyecanlandığını gördü. “Canavar madende olmalı!” diye fısıldadı.

“Evet,” dedi Elenna. “Harita yine haklı çıktı. Canavar ve ödül, birbirlerine çok yakınlar.”

“Yardımanız için teşekkür ederim,” dedi

Tom. Fırtına'nın eyer çantasını çözdü ve omzuna atıp diğer koluna da kalkanı taktı. Fırtına'nın burnunu son bir kez daha okşayarak "Söz veriyorum oğlum, geri döneceğiz," dedi.

Bir yanında Elenna, diğer yanında Gümüş'le beraber eskicinin işaret ettiği yönde ilerlemeye başladılar.

"Eğer bir madenin içine gireceksek Fırtına'yı zaten yanımıza alamayacaktık," dedi Tom. "Eskiciyle kalması daha iyi oldu belki."

"Umarım öyledir," dedi Elenna endişeyle. "Ama pazarlık için onu kullanmak zorunda kalmasaydık keşke."

Tom, "Yapabileceğimiz başka bir şey yoktu," diyerek arkadaşını rahatlattı. "Ve Görevin şu kısmını bitirir bitirmez onu almak için geri döneceğiz."

Eyer çantasına atmadan önce aynaya bir kez daha göz gezdirerek “Bunun Trema’ya karşı ne işe yarayacağını bir türlü anlayamıyorum,” dedi.

Şimdilik, Freya’nın diğer ödülleri olan inci, yüzük, terazi ve eldivenlerle beraber çantadaki yerini alacak, sırasının gelmesini bekleyecekti.

Tom ve Elenna, kasabayı arkalarında bırakıp çayırdaki ilerlemeye başladılar. Çok geçmeden Tom, çimlerin üzerinde bir şey görüp “Şuraya gidelim!” dedi.

Oraya yaklaştıkça, büyükçe bir deliği kapatan kırık dökük tahta parçaları gördüler. Tahtalar ufacık bir esintide bile gıcırıyordu. Gümüş, tahtalara yaklaşmış onları koklamaya başladı.

“Madenin girişi burası olmalı,” dedi Tom.

Tahtalara kuşkuyla göz gezdiren Elenna, “Buraya yıllardır kimse adım atmamış sanki,” dedi.

“Şaşırmam. Onca kazıdan sonra ayaklarımızın altındaki toprak hiç sağlam değildir,” dedi Tom.

Bunu duyan Elenna, birden telaşlandı. “Gümüş, çabuk oradan uzaklaş, yoksa...”

Aniden, yerin altından büyük bir gürültü geldi. Tom, her geçen saniye artan gürültüyle birlikte yerin de şiddetle sarsıldığını hissedebiliyordu. İçi, korkuyla doldu.

“Neler oluyor?” diye çığlık attı Elenna.

Ve o anda madenin girişi, dev bir patlamayla yerle bir oldu. Fıskiye gibi gökyüzüne yükselen toprak ve kaya parçaları, başlarına yağmaya başladı. Yerin derinliklerinden devasa bir yaratık çıktı. Canavarın karnından akan yapışkan madde, başında bulunan ve hastalıklı, yeşil bir ışık yayan taşlar yüzünden yemyeşil görünüyordu. Canavar, pörtlek gözlerini Tom'a dikti. Uzun, yapışkan vücudu, mavi bir zırhı andıran sert kabukla korunuyordu. İki yanından bir sürü ince bacak çıkan gövdesi, jilet kadar keskin görünen kısaçaklarla son buluyordu.

“Trema,” dedi Tom yutkunarak. “Peşinde olduğumuz Canavar bu!”

Tom korkuyla donakalmışken Trema'nın çenesi açıldı ve yan yana dizilmiş onlarca mızrağa benzeyen dişleri göründü. Canavar, insanın kanını donduran bir kükremeyle etrafı inletti ve ağzını iyice açıp Gümüş'ü kapmak için dalışa geçti.

“Hayır!” diye bağırdı Elenna çığlık çığlığa. Kayan toprak ve kaya parçalarını aşarak kurda ulaşmaya çalışıyordu. “Tom! Ona yardım et!”

Tom, kılıcını çekerek hızla ileri fırladı. Fakat ayaklarının altındaki toprak, sürekli sarsılıyordu. Dengesini bulamayıp yere yuvarlandı. Bir türlü ayağa kalkamıyordu. En sonunda sürünerek Gümüş'e ulaşmaya çalıştı. Fakat yeterince hızlı davranamamıştı.

Trema, çenesiyle Gümüş'ü ensesinden yakalamıştı. Kurdu metrelerce havaya kaldırdı. Gümüş, patileriyle çaresizce havayı dövüyor, inliyordu.

Dev bir solucanı andıran yaratık, Gümüş'ü de beraberinde sürükleyerek yerin altına girdi. Toprak, açılan delikten aşağı bir şelale gibi dökülmeye başladı. En sonunda, Trema da kurt da gözden kaybolmuşlardı.

“Olamaz!” diye bağırdı Elenna. “Gümüş!” Eskiden maden girişinin olduğu yere koşup elleriyle toprağı kazmaya çalıştı. Fakat tünelin girişi tamamen çökmüştü ve dostunu takip etmenin hiçbir yolu yoktu.

Başını kaldırdı, yüzü toprakla kaplıydı. “Tom! Bir şeyler yapmak zorundayız!” dedi.

ALTINCI BÖLÜM YERİN ALTINDA

Tom, eyer çantasını astığı yerden çekti ve deli gibi aynayı aramaya başladı.

“Sence bu son ödül işe yarayacak mı?” diye sordu Elenna.

“Yarayabilir,” dedi Tom. “Bunun bize gönderilmesinin bir sebebi var ve Gümüş’ü kurtarmak istiyorsak tek ümidimiz bu.”

Aynayı çıkarır çıkarmaz yansıyan güneş ışığı gözünü aldı. Kaşlarını çatan

Tom, elmaslardan yansıyan ışığı görünce “İşte bu!” diye bağırdı. Sesindeki sevinç, Elenna'nın aklını karıştırmıştı.

“Ne yapıyorsun?” diye sordu. “Bununla Gümüş'ü nasıl kurtarmayı düşünüyorsun?”

“İzle de gör,” dedi Tom.

Güneşin açısını bir kez daha kontrol etti ve güneşten gelen tüm ışığı Canavarın gözden kaybolduğu noktaya yansıttı. Güneş ışınları yere kuvvetle vurunca toprağı yakmaya ve çukuru yeniden açmaya başladı.

Tom, “Evet, işe yarıyor!” diye bağırdı.

Aynayı aşağı indirdi ve deliğın yanına yaklaşıp karanlık çukura göz attı. O kadar derindi ki, sonu görünmüyordu. Yanmış toprak nedeniyle çukurdan yayılan duman dağılınca, toprağın içine gömülü halde duran, pırıltılı kayalar ortaya çıktı.

“Tom, çok ama çok zekisin!” dedi Elenna, hemen yanına gelerek. “Bunu yapmak, benim asla aklıma gelmezdi.”

Tom, arkadaşını cesaretlendiren bir gülümsemeye “İnan bana, Gümüş’ü bulacak ve kurtacağız,” diye söz verdi. Sonra deliğe tekrar baktı. “Benimle buraya atlar mısınız? Ama ne kadar derin olduğuna dair hiçbir fikrim yok.”

Elenna, kendinden emin bir tavırla başını salladı. “Gümüş için ne gerekirse yaparım.”

Tom, kılıcını ve kalkanını eline alıp, aynayı tekrar içine koyduğu eyer çantasını omzuna attı. Sonra Elenna ile ikisi, çukurun ağzına kadar geldiler.

“Önce ben gideceğim,” dedi Tom. Çukurun ne kadar derin olduğunu ya da onları aşağıda neyin beklediğini

düşünmemeye çalışıyordu. “Bir, iki, üç!” Kollarını göğsüne yaklaştırarak kendini karanlığa bıraktı.

Tom, düşerken kendisini tüy gibi hafif hissetti. Çamur yığınının üzerine yumuşak iniş yapınca derin bir nefes aldı. Başını kaldırdığında gökyüzü, masmavi bir daire şeklinde gözüküyordu.

Elenna'nın yolundan çekilmek için hızla kenara atladı. Elenna da indikten sonra, birlikte ayağa kalkıp üstlerini silkelediler. Tom, yaralanmadığından emin olmak için kollarıyla bacaklarına hafifçe vurdu.

“Ben iyiyim,” dedi Elenna'ya. “Sen ne durumdasın?”

Elenna da kendisini yoklayıp başını salladı. “Ben de iyiyim. Haydi, hemen...”

Cümlesi, ani bir ulumayla kesildi. Ses,

uzunca bir tünelin sonundan geliyordu.
“Bu, Gümüş’ün uluması!” dedi sevinçle.
“Hadi, acele et!”

Tom, kılıcını iyice kavradı ve kalkanını yukarıda tutarak yürümeye başladı. Böylece hem kendini hem de arkadaşını tünel boyunca beklenmedik bir saldırıdan korumayı umuyordu. Tünelin iki duvarı da dümdüzdü ve yer yer Trema’nın karnından yayılan yapışkan maddeyle kaplanmıştı. Tünelin tavanındaki çatlaklardan az da olsa gün ışığı giriyordu.

“Bu çatlaklar, Trema yukarı çıkmaya çalışırken oluşmuş herhalde,” dedi Tom.

“İyi ki oluşmuş,” diye ekledi Elenna. “Yoksa birer köstebek gibi kör kalırdık burada!”

Tom ve Elenna, zayıf gün ışığının altında dikkatle ilerliyorlardı.

Uzunca bir sessizliğin ardından
“Hayvanların Canavardan neden
korkmadığını şimdi anlıyorum,” dedi Tom.
“Trema öylesine derinde yaşıyor ki, hiçbir
hayvan onu fark edemiyor.”

Elenna ürpererek onayladı. “Buradan hiç
hoşlanmadım. Baksana şu kemiklere!”

Tom, arkadaşının gösterdiği yere bakınca
duvara gömülü bir sürü sıçan iskeletiyle
karşılaştı. Duvarın altında ise daha büyük
ve daha beyaz bir grup kemik vardı.
Etraflarına dişler saçılmıştı. Kemiklerin
arasında ise üzerinde küçük kuru kafalar
bulunan, gümüş bir zincir göze çarpıyordu.

“Trema’nın kurbanlarından biri galiba,”
dedi Tom. “Bunlar, insan kemiğine
benziyor.” Ardından gelen cümlenin
düşüncesi bile tüyler ürperticiydi: “Sanırım

bu Canavar kurbanlarının etlerini öyle bir emiyor ki geriye sadece kemikler kalıyor...”

“Peki ya Gümüş!” dedi Elenna sesi titreyerek. “Umarım seni kurtarmak için geç kalmamışızdır sevgili dostum!”

Tünelin sonundan gelen diğer uluma, kurdun hâlâ hayatta olduğunu gösteriyordu. Tom ve Elenna, loş ışığa rağmen koşmaya başladılar.

En sonunda tünelden çıktılar ve kocaman bir mağaraya adım attılar. Burası, madenin eski odalarından biriydi belli ki. Duvarlar sert, gri kayalardan oluşuyor ve tavandan yere su damlıyordu. Tepelerindeki çatlaklardan içeri sızan ışık, burayı da aydınlatıyordu.

Mağaranın tam ortasındaki Trema, Gümüş’ün etrafında daireler çizerek

dolanıyordu. Gümüş, Canavarın karnından çıkan yapışkan maddeden kurtulmak için var gücüyle çabalasa da fayda etmiyordu. Çünkü Trema, her seferinde daha çok yapışkan madde salgılıyordu.

“Şu yeşil, yapışkan şeyi görüyor musun,” dedi Tom. “Velmal, Canavarı bu şekilde kontrol ediyor olmalı. Şimdiye kadar yeşil renk, bize hep Canavarların zayıf noktasını gösterdi. Eğer o yapışkan maddeyi yok edebilirim, Trema da özgür kalacaktır.”

Gümüş, patileri ve kuyruğu tamamen yere yapışmış olsa da kendini cesurca koruyordu. Canavar ise kurdun çenesine yaklaşmayacak kadar akıllıydı.

Dev ağzını açıp sivri dişlerini gösterdi. Yere yapışan kurda korkunç bir gülümsemeyle bakıyordu sanki. Kurbanını tek hamleyle mideye indirecekmiş gibi yükseldi ve tekrar dalışa geçti.

“Tom!” diye bağırdı Elenna. “Plan yapacak vakit yok, Gümüş’ü hemen kurtarmak zorundayız!”

YEDİNCİ BÖLÜM TREMA'NIN İNİ

Elenna çabucak yayını çözdü ve oklarından birini yayın ucuna yerleştirdi.

Bu sırada Gümüş, yapışkan maddeden kurtulmaya çabalıyor ama uğraştıkça daha da batıyordu. Trema'nın, üzerinde bir kule gibi yükseldiğini görünce dişlerini gösterip hırladı.

Tom, eyer çantasını yere attı ve kılıcını kaldırıp mağara boyunca koşmaya başladı.

Tom koşarken, Elenna da oklarını Trema'nın üzerine yağdırıyordu. Ne var ki oklar Trema'nın kalın kabuğundan sekip yere dűřüyordu. Yine de Canavar başını sađa sola sallayıp hışımla Elenna'ya dűnűnce, bu saldırının onu rahatsız ettiği belli oldu. Tom, bu karmaşa sayesinde Trema'ya fark ettirmeden yanından geğmeyi başarmıştı.

Harikasın Elenna! diye dűřűndű.
Dikkatini dağıtmaya devam et.

Trema'nın kuyruđunun űzerinden atlayan Tom, yapıřkan maddeye deđmeden, dikkatle Gűműř'e yaklařtı.

“Merak etme oğlum,” dedi alçak sesle.
“Birazdan űzgűr kalacaksın.”

Gűműř, hoř geldin dercesine inledi.
Tom, kılıcıyla kurdun patilerinin altındaki

yapışkan maddeyi kesti. Gümüş, kaslı bacaklarındaki tüm gücü kullanıp ayağa kalkarak yapışkandan kurtuldu.

Elenna “Aferin oğlum!” diye bağırdı neşeyle. “Çabuk gel yanıma!”

Gümüş’ün koşarak sahibine doğru gittiğini gören Trema, öfkeyle döndü ve Tom’u gördü. Korkunç kükremesi tüm

madeni inletiyor, iğrenç madde, dişlerinin arasından yere akıyordu.

“Haydi! Gel de dövüş benimle!” diye bağırdı Tom.

Hızla kılıcını savurarak Canavarın üstüne atladı. Ama Canavar devasa cüssesinden beklenmeyecek kadar çevikti. Tom, yere inene kadar kaçmayı başarmıştı. Tom, peşinden gitmeye çalışsa da Canavarın yaydığı yapışkan madde yüzünden adım atmakta zorlanıyor, hızlı hareket edemiyordu.

Trema yükseldi ve öndeki dört pençesiyle Tom'a saldırdı. Tom kendini korumak için kalkanına güvenmek zorundaydı. Pençeler kalkana çarpıp geri sekti. Darbenin etkisiyle sersemleyen Tom, az kalsın kalkanını düşürüyordu.

Trema'nın bacaklarından biri kalkanın etrafından dolandı ve Tom'u ayak bileğinden yakaladı. Canavarın dokunuşu soğuk ve yapışkan bir his uyandırıyordu. Canavar onu kaldırıp havada bir aşağı, bir yukarı savurmaya başlayınca Tom, hiddetle haykırdı.

Trema'dan kurtulmak için bir hamle yaptı ve kılıcını tüm gücüyle savurdu. Fakat kılıç, mavi kabuğa bir çizik bile atamadan geri

sekti. Trema, Tom'u bir sıçan gibi ağzına atmak için çenesini açınca Tom, kalbinin korkudan deli gibi çarpmaya başladığını hissetti. Aklından tek bir soru geçiyordu: *Görevim gerçekten böyle mi son bulacak?*

O sırada "Tom!" diye bağırdı Elenna çığlık çığlığa. Atmayı bir an bile bırakmadığı okları, Canavara biraz olsun etki edemiyordu. Gümüş, öfkeyle uluyarak Trema'nın üzerine atlamayı denedi ama o da yerdeki yapışkan yüzünden Tom'a ulaşamadı.

Başını çeviren Tom, son çare olarak dişlerini Trema'nın bacağına geçirdi. Ağzındaki kötü tada rağmen, bunun işe yarayacağını düşünmüyordu. Fakat Canavarın kabuğunun korkunç bir sesle çatladığını görünce irkildi.

Trema, çok tiz bir çığlık daha atıp Tom'u yere bıraktı. Düşüşü yavaşlatmak için ellerinin üzerine inen Tom, sakat eli yine acıyınca bunu yaptığına pişman oldu.

Acıdan nefesi kesilerek geriye doğru

sendeledi. Ayakta zar zor durabiliyordu. Neyse ki Trema da bacağı yüzünden kötü durumdaydı ve bu fırsattan faydalanıp Tom'a saldıramadı. Ama Tom, bunun uzun sürmeyeceğini biliyordu. Böylesine küçük bir yara, bu kadar korkunç bir Canavarı durduramazdı!

“Tom!” diye bağırdı Elenna. Ardından bir ok daha gönderdi. “Trema'nın kabuğu çok kalın. Kılıç ve ok hiçbir işe yaramıyor, başka bir şey bulmalıyız!”

Yapışkan! Tom, çıkış yolunun yapışkandan geçtiğini biliyordu. *Trema'yı yenmenin anahtarı bu olmalı. Ama yapışkandan nasıl kurtulabilirim ki?*

Trema yeniden bacaklarıyla saldırınca aynı numarayı ikinci kez yutmayan Tom, kalkanını savurup ondan kurtuldu.

Sonra hızla etrafına baktı ve Trema'ya karşı kullanabileceği bir silah aradı. Fakat mağaranın dört bir yanı, kayalık ve topraktı. Ümitsizce eyer çantasından aynayı çıkardı ve tavandan sızan ışığı mağaranın duvarlarına yansıtarak gezdirmeye başladı. *Bu ayna bir işe yaramak zorunda! Yoksa onu neden bulmuş olabilirim*, dedi kendi kendine.

Aniden küçük bir duman bulutu oluştu. Dumanın çıktığı yere yaklaşan Tom, aynadan yansıyan ışığın kayalardan birini parçaladığını gördü. Parçaların koptuğu yerde parlak, beyaz kısımlar ortaya çıkmıştı. Tom, elini bunlardan birine sürdü ve tadına bakmak için ağzına götürdü.

“Tuz!” dedi çığlık atarak.

Trema'nın pençeleri yeniden kalkanına

dayanınca çabucak bir plan yaptı. “Eğer Trema’yı duvara çekebilirim,” diye seslendi Elenna’ya, “duvardaki tuzu kullanıp tüm yapışkan maddeyi kurutabiliriz.”

“İşe yarayabilir,” dedi Elenna. “Denemeye değer!”

Korkudan tüyleri diken diken olsa da *evet, işe yarayabilir,* diye düşündü Tom. *Ama Trema’yı oyuna getirmenin tek yolu, kendimi yem olarak kullanmak.*

SEKİZİNCİ BÖLÜM DİRİ DİRİ GÖMÜLMEK!

“Damarlarımdaki kan akmaya devam ettikçe, bu Canavarı yenmek için her şeyimi kaybetmeye hazırım!” diye bağırdı Tom.

Bir kaplan çevikliğiyle arkasındaki mağara duvarına doğru takla attı. Tuz kristallerinin, sırtını çizdiğini hissedebiliyordu. Sonra cesaretini topladı ve daha önce hiçbir Canavar Avı’nda yapmadığı bir şeyi yaptı: Kılıcını bir kenara fırlatıp attı!

“Tom! Ne yapıyorsun?” diye bağırdı Elenna. Kılıcın şangırtısı Elenna'nın telaşlı çığlıklarını bastırıyordu.

Tom yanıt vermedi. Kendisini savunacak hiçbir şeyi olmadan Trema'yı beklemeye başladı. Kalbi, korkudan deli gibi çarpıyordu. Ama yine de başını dik tuttu ve Canavarın gözlerinin içine baktı.

Dev ağzını açtığı anda, Trema'nın yüzünde korkunç bir gülümseme belirdi. Şimdi karnından daha da fazla yapışkan madde akıyor, başındaki mücevherler zevkten daha çok parlıyordu. Bir ok gibi hücumla geçti. Her saniye daha da hızlanıyordu.

Tom, kalkanını hızla savurarak önüne getirdi. Kazanacağından artık iyice emin olan Trema, galibiyetini kutlarcasına

kükredi. *Kalkanımın işe yarayabileceğini düşünmüyor*, dedi Tom kendi kendine.

Trema yaklaştıkça, planını uygulayabilmek için vücudundaki tüm kasları kasıyor, doğru anı bekliyordu.

Trema, ön pençeleriyle saldırıya geçti. Tom, yana doğru kaçmaya çalıştı ama Trema'dan çıkan yapışkan madde, her yeri kaplamıştı. Kayıp tökezledi ve bir dizinin üstüne düştü.

“Tom! Hayır!” Elenna'nın haykırıışlarına Gümüş'ün korku dolu uluması eklendi.

Yapıştım! Trema bir gölge gibi üzerinde belirdiğinde Tom'un kalbi, göğüs kafesinden fırlayacak kadar hızlı çarpıyordu. Canavarın yüzüne baktığında, garip bir parıltı gördü. Trema ağzını açınca yayılan pis koku, Tom'u bir bulut gibi sardı. Canavar

yaklařtıķça kendisini onun gözlerinin içine bakmaya zorladı. *Kaçmak zorundayım*, dedi kendi kendine. Bacaklarını bütün gücüyle çekip, kurtulmaya çalıştı. Ve neyse ki son saniyede özgür kalıp Canavarın yolundan çekilmeyi başardı.

Canavar hızını alamayıp tuzdan duvara çarpınca, duvardan dökülen büyükçe parçalar, birer tuz çuvalı gibi altındaki toprağa dağıldı. Canavarın vücudu duvara yapışmıştı ve derisi her saniye daha da geriliyordu. Öyle ki, gözleri iyice pörtlemeye başladı ve başını geriye atıp acıyla inledi.

Bu manzara karşısında Tom'un ağzı açık kalmıştı. Canavarın başındaki mücevherlerden yayılan ışık sönmeye başladı ve en sonunda toza dönüşüp yok

oldu. Toprağın Efendisi Trema hareketsiz kaldı ve Tom'un hayret dolu bakışları karşısında, tuzla kaplı duvarda açılan büyük bir çatlağa girdi. Duvar, birden hiç zarar görmemiş gibi eski haline döndü. Tom, bir an durup yavaşça ötedeki mağaralara doğru ilerleyen Trema'nın sesini dinledi. Velmal'in büyüünden kurtulan Canavar, artık

Gwildor'un yer altı dünyasını korumaya devam edecekti.

Elenna, peşinde Gümüş'le beraber koşarak Tom'un yanına geldi. Kurt, başını yukarı kaldırdı ve mağarayı dolduran bir ulumayla bu büyük zaferi ilan etti.

"Tom, bu muhteşemdi!" dedi Elenna heyecanla. "Çok cesurdun! Bir an, Trema'nın seni öldüreceğini sandım."

"Onu yenmek için tek şansımın bu olduğunu düşündüm," diye yanıtladı Tom.

Elenna'nın gözleri parladı ve yüzünde muzip bir gülümseme belirdi. "Bir Canavarı daha yendik. Ve Freya'nın ödülü de bizde."

"Ama Fırtına hâlâ eskicide," diye hatırlattı Tom. "Ve Gwildor'daki diğer görevlerimizi de tamamlamak istiyorsak o aynaya ihtiyacımız var."

“Eskiciye aynadan başka bir şey verebilsek keşke,” dedi Elenna. “Ama ne verebiliriz ki?”

Etrafına bakınan Tom, tuz kristallerinin arasında parlayan, dev bir elmas gördü. Kılıcını çıkardı ve ucuyla elması kanırtıp duvardan ayırdı. “Bu, hem aynayı hem de Fırtına’yı almak için yeterli olur,” dedi sırtarak.

Fırtına’nın eyer çantasını, mağaranın ağzında bıraktığı yerden alıp elması içine attı. Bu sırada Elenna da Canavara fırlattığı okları topluyordu.

Geldikleri tünelden geri dönmeye başlamışlardı ki Tom, arkalarından gelen ve giderek artan bir gümbürtü duydu. Sesin nereden geldiğini anlamak için arkasına döndüğünde, hızla üzerlerine doğru gelen

bir toz bulutuyla karşılaştı. Bulut, bir anda içeriye dolup gözlerini ve boğazını yaktı.

Elinde oklarıyla ayağa fırlayan Elenna “Şuraya bak!” diye bağırdı. “Tünel çöküyor!”

DOKUZUNCU BÖLÜM

ALTIN HALAT

“Merak etme, kurtulacağız,” dedi Tom. Bir mağaranın içine diri diri gömülmelerine izin veremezdi. Çünkü daha tamamlamaları gereken son bir görev, özgür bırakacakları bir Canavar daha vardı.

Başını kaldırıp mağaranın tavanına baktı. Aradığını bulmuştu! Yukarıda bir yerde, gün ışığının içeri süzüldüğü, genişçe bir çatlak vardı. Aynadan yansıyan ışığı, tam da çatlağın olduğu yere tuttu.

“Yerin çok altındayız Tom,” dedi Elenna. “Orayı yakarak bir çıkış yolu açsan bile tepeye kadar tırmanmamız gerekecek!”

“Bir yolunu buluruz,” dedi Tom. Bundan eminmiş gibi görünmeye çalışıyordu. Yeniden çevrelerini saran toz bulutları, güneş ışığıyla dans edercesine oradan oraya savruluyordu. Ve tünelden gelen gümbürtü, iyice artmıştı. Ama ümidini kaybetmeyecekti, buradan mutlaka çıkacaklardı!

Aynayı birkaç defa oynattıktan sonra kuvvetli bir ışık demetini çatlağa yansıtmayı başardı. Çatlağın etrafından dumanlar çıkmaya başladı ve birkaç saniye sonra gürültüyle çöküp, yerinde koca bir delik bıraktı. Çatlaktan dökülen parçalardan kaçmak için birkaç adım gerilediler.

Gümüş, toza bulanmış kürkünü temizlemek için hızla silkindi.

Sonra üçü birden başlarını kaldırıp endişeyle tepelerindeki deliğe baktılar.

“Peki yukarı nasıl çıkacağız?” dedi etrafına bakınan Elenna.

O, cümlesini bitiremeden tepeden aşağıya doğru bir halat sarkıtıldı. Bir sağa bir sola sallanan halat, bir an önce gelmelerini bekliyordu sanki.

Elenna'nın gözleri, hayretle iri iri açıldı. "Bu da nereden geldi böyle?"

Tom, birkaç adım ilerleyip halata dikkatle dokundu ve onu hafifçe çekti. Sağlam görünüyordu. Elenna'ya bir bakış attı ve "Buradan tek çıkış yolumuz bu... halata güvenmek zorundayız," dedi. "Ben, Gümüş'ü sırtıma alacağım. Sen önden git ve yukarı çıktığımda onu benden almaya hazır ol."

Elenna, Gümüş'e çabucak sarılıp "Korkma oğlum, yukarıda görüşeceğiz," dedi.

Gümüş, ona yumuşak bir inlemeyle yanıt verdi.

Eyer çantasını, yayını ve oklarını omuzlarına alan Elenna, ipe tutunup kendini yukarı çekmeye başladı. Tom, arkadaşı tepedeki delikten gün ışığına ulaşip birden gözden kaybolana kadar bekledi. Kızın sağ salim tepeye kadar çıktığını görünce, derin bir nefes aldı. Fakat merak etmeden duramıyordu: Acaba dışarıda ne vardı da birden gözden kaybolmuştu? Sonra Elenna'nın, başını, çukurdan içeri uzattığını gördü.

“Halat bir kayaya bağlı!” diye seslendi kız.
“Onu her kim bağladıysa şu an ortalarda yok.”

“Yukarı geliyorum!” diye yanıtladı Tom.
“Sen yine de dikkatli ol.”

Dizlerinin üzerine çöküp Gümüş'ü sırtına alarak “Sakin dur oğlum,” diye mırıldandı.

Tekrar ayağa kalkınca kurdun ağırlığıyla öne doğru eğildi. Sonra halata tutundu. Daha tırmanmaya başlar başlamaz eli, yeniden ağrımaya başladı. Acıyla çığlık atıp dişlerini sıktı ve tırmanmaya devam etti. Bunun, özgürlüğe giden tek yol olduğunu biliyordu.

Ama halat için kime teşekkür edeceğiz?
Tom, bu sorunun yanıtını çok merak ediyordu.

Tepedeki deliğe daha çok varmış gibi hissediyordu. Elindeki acıyı görmezden gelip yavaş yavaş tırmanmaya çalışırken, omuzlarındaki kurdun sıcak nefesini kulaklarında hissedebiliyordu.

Sonunda delikten çıkmayı başardı. Başını dışarı uzatınca Elenna eğilip Gümüş'ü yakaladı. Kurt, arka bacaklarıyla Tom'un omzundan destek alarak yukarıya çıktı.

Gümüş'ün ağırlığı omuzlarından kalkınca Tom, kendini kolaylıkla yukarı çekti. Yine de yere yığıldı ve birkaç saniye nefes almaya çalıştı. Elindeki berbat acı, her kalp atışında daha da artıyordu sanki.

Yeri döven kuvvetli toynak sesini duyduğunda, hâlâ kalkamamıştı. Başını kaldırdığında Fırtına'nın dörtnala onlara

doğru geldiğini gördü. At, kişneyip toynağını hızla yere vurarak durdu.

Elenna heyecanla “Eskiciden kaçmış olmalı!” diye bağırdı.

Gülümseyen Tom, “Sanırım bizimki her zaman efendi bir ocuk olmuyor!” dedi. “O halde geriye sadece elması adama verip, karşılığında aynanın bizde kalmasını istemek kaldı.”

Kahkaha atan Elenna diz çöktü ve Gümüşün, yüzünü yalamasına izin verdi. Fakat aniden bir el, kılıcının altın kabzasını Elenna’nın kafasına indiriverdi!

“Elenna!”

Elenna’nın kahkahası, acı dolu bir çığlığa dönüştü ve kız, yüzüstü yere yığıldı.

Tom başını kaldırdı. Bir an, güneş gözünü aldığı için hiçbir Şey göremedi.

Gözleri ışığa alışınca karşısında duran siyah saçlı, uzun boylu kadını hemen tanıdı. Kadın, her zamanki gibi gözlerini Tom'unkilere dikmişti.

Öfkeyle "Freya!" diye bağırdı Tom.

ONUNCU BÖLÜM BİLMECE ÇÖZÜLÜYOR

Tom, Velmal'in suç ortağını dikkatle süzdü. Freya'nın bir elinde altın bir halat, diğerinde ise Elenna'nın başına indirdiği altın kılıç vardı. Güneş ışığı, üzerindeki altın zırha vuruyordu. Bu zırh, Tom ve babası Taladon'un bir zamanlar giydiği sihirli zırha çok benziyordu. Freya, saldırıya geçecekse onları birkaç dakika önce

neden kurtarmıştı? Tom, bunu bir türlü anlayamıyordu.

“Sen!” diye bağırdı. Büyücü Aduro da Taladon da onu Freya ile dövüşmemesi konusunda uyarmışlardı. Fakat öyle öfkeliydi ki bu uyarı, artık umurunda değildi. “Elenna’nın canını yakmaya nasıl cesaret edersin!”

“Bu, seninle benim aramda Tom,” diye açıkladı Freya. “Başka kimseyi ilgilendirmez.”

Tom, Elenna’ya baktı. Arkadaşı baygın halde yerde yatıyor, Gümüş ise yanında durmuş dişlerini göstererek Freya’ya hırılıyordu.

“Sen Elenna ile kal,” diye emretti Tom, Gümüş’e.

Bir anda ayağa fırladı ve kılıcını savurdu.

Freya da aynı hızla yana çekilerek saldırıyı savuşturdu. Kılıç, zarar vermeden yanından geçince hafifçe gülümsedi. Tom'a, Freya üzgünmüş gibi geldi ve bunun nedenini anlayamadı. Sonra Freya, altın kılıcını kaldırarak karşı saldırıya geçti.

Tom, saldırıyı kılıcıyla durdurdu ama yaralı kolunda darbenin etkisini fazlasıyla hissetmişti. Freya, hiç bekletmeden tekrar saldırdı. Bu kez, hamlesini kalkarıyla engelledi Tom. Bir saniye sonra ise Freya'nın, bacaklarına doğru savurduğu kılıcının üzerinden sıçramak zorunda kaldı.

*Freya iyi bir savaşçı! diye düşündü.
Gerçekten de çok iyi! Ama bu dövüşü
kazanmak zorundayım!*

Elenna'nın canını yaktığı için Freya'ya hâlâ kızgındı. Tam da Görevde başarılı

olduğuna, Canavarı özgür bıraktığına sevinirken bu kadarı da fazlaydı. Freya yenilmeliydi.

Fakat Tom'un yaralı eli, istediği gibi dövüşmesini engelliyordu. Trema ile savaşı, onu zaten çok yormuştu. Ve bu haldeyken

Freya'nın ardı ardına savurduğu kılıcına, kalkaniyle karşı koymaktan başka hiçbir şey yapamıyordu.

Freya ise terlememişti bile. Çabucak yer değiştirip tekrar tekrar saldırıyor, Tom'la, kedinin fareyle oynadığı gibi

oynuyordu. Tom'un tek yapabildiği, kendini savunmaktı.

Fakat Tom, son anda Freya'nın bir açığını yakaladığını düşündü. Öne doğru bir adım atarak, kadın savaşçının silah kullandığı eline saldırdı. Ama Freya, kenara çekilip kılıcını Tom'unkine dayayarak aniden çevirince çocuk, dengesini kaybetti ve tökezleyerek sırtüstü yere düştü.

Freya, emin adımlarla Tom'a yaklaşır kılıcının ucunu, kalbinin üzerine dayadı ve kıstığı gözlerini onunkilere dikti.

Tom, dişlerini sıkıp öldürücü darbeyi bekledi.

Fakat Freya hareket etmiyordu. Başını kaldıran Tom, Freya'nın yüzünde bir zafer ifadesi görmeyi bekliyordu. Ama kadın savaşçının gözleri, yaşlarla dolmuştu.

Tom'a tek gereken de Freya'nın böyle kararsız kalmasıydı zaten. Hızla yuvarlanarak ayağa kalktı ve kılıcıyla Freya'ninkini ittirdi. *Bu savaş henüz bitmedi*, dedi içinden.

Kılıcını yeniden savurduğunda silahın ucu, Freya'nın bileğini çizdi. Açılan yara fazla derin değildi ama bileğini kanatıp kılıcını düşürmesine yetmişti. Acıyla çığlık

atan Freya, bileğini tuttu ve yarasından daha fazla kan akmasına engel olmaya çalıştı.

Tom, birkaç adım gerileyip kılıcını indirdi. Bu savaşı onuruyla kazanmıştı ve Freya'yı öldürmekle eline hiçbir şey geçmeyecekti.

Freya'nın kılıcını almak için eğildiğinde, kadın savaşçının bileğinden akan kan, Tom'un yaralı elinin üzerine damladı. O anda bütün acısı yok oldu! Kırmızı çizgiler azalıp soluklaştı, Krabb'ın kısılcının izleri ise tamamen yok olana kadar küçüldü. Tom, titreyen parmaklarına inanamayarak baktı. Zehir yok olmuştu ve eli, bir kez daha sapasağlamdı.

O sırada Velmal'in kızgın çılgılığı kayalarda yankılanmaya başladı. Tom,

arkasına döndü ama kötü büyücüden iz yoktu.

“Ne kadar kötü oldu, öyle değil mi Velmal!” diye bağırdı asi bir sesle. “Hem kazandım hem de elim iyileşti!”

Tom, Freya’ya bakmak için tekrar önüne döndü. Fakat Freya ona değil, yere bakıyordu.

“Bu da ne demek?” diye sordu. Ama Freya yanıt vermedi.

Yerden bir inleme gelince Tom, başını çevirdi. Elenna, dengesini bulmaya çalışıyor, bir eliyle de başının arkasını tutuyordu.

“Elenna, sen iyi misin?” diye sordu Tom endişeyle.

“Sanırım,” diye yanıtladı Elenna. Ve sekerek Tom’un yanına gelir gelmez hayretle bağırdı: “Tom! Elin! Tamamen iyileşmiş! Ama nasıl?”

Tom, başını iki yana salladı. Onun da hiçbir fikri yoktu çünkü. Fakat Velmal'in bilmecesi, zihninde hiç durmadan tekrar ediyordu.

Ichor Soyun, Soy Ichor...

Ichor Soyun... Soyun... Soy...

Soy, aile demek, diye düşündü Tom.

*Kırmızı... Kırmızıya... Ölümden...
Yaşama...*

Tom, Freya'nın da ona bakacağını umarak arkasına döndü. Bir süre sonra Freya başını kaldırdı ve göz göze geldiler. Tom, bu bakışmanın ardından, uzun süredir gözünden kaçan bir şeyi fark etti.

*Bunca zaman nasıl bu kadar aptal
olabildim?*

Heyecanla "Ne oldu?" diye Tom'un kolunu çekiştirdi Elenna. "Bana da anlatsana!"

Tom, artık tamamen iyileşen elini kaldırıp Freya'yı işaret etti. "Freya, benim yaralı elimi iyileştirdi," dedi. "Velmal'in bilmececi, kendi ailemden birinin kanının, beni hayata döndürebileceğini anlatıyordu."

"Ailenden biri mi?" Elenna'nın sesi, şaşkınlıktan tizleşmişti.

Tom'un kafası karışmıştı ve tüm bu olanlara inanamıyordu. Görevi, artık bambaşka bir hâl almıştı. Ve hayatında hiçbir şeyden şu anki kadar emin olmamıştı.

“Freya... Freya, benim annem!”

1. The first part of the document is a list of names and titles.

2. The second part of the document is a list of names and titles.

3. The third part of the document is a list of names and titles.

4. The fourth part of the document is a list of names and titles.

5. The fifth part of the document is a list of names and titles.

6. The sixth part of the document is a list of names and titles.

7. The seventh part of the document is a list of names and titles.

8. The eighth part of the document is a list of names and titles.

9. The ninth part of the document is a list of names and titles.

10. The tenth part of the document is a list of names and titles.

11. The eleventh part of the document is a list of names and titles.

12. The twelfth part of the document is a list of names and titles.

13. The thirteenth part of the document is a list of names and titles.

14. The fourteenth part of the document is a list of names and titles.

15. The fifteenth part of the document is a list of names and titles.

16. The sixteenth part of the document is a list of names and titles.

17. The seventeenth part of the document is a list of names and titles.

18. The eighteenth part of the document is a list of names and titles.

19. The nineteenth part of the document is a list of names and titles.

20. The twentieth part of the document is a list of names and titles.

Ölümün Gölgesi macerasının son kitabı
yakında çıkıyor!

Bir sonraki Canavar Avı'nda Tom'a katılın!

Karşınızda

BÖCEKLERİN KRALİÇESİ AMİKTUS

Yalnızca Tom Canavarları Velmal'in lanetli
büyüsünden kurtarabilir.

GİRİŞ

“Gwildor’un Oğlu aşkına!” dedi Gil.

Ağzını bozmaktan hiç hoşlanmazdı ama elindeki körelmiş palayla bitkileri kesip biçemiyordu. “Bu kadar kalın köklü bitki mi olurmuş! Resmen bileğim kadar!” Gil, yaşadığı köyün doktoruydu ve yanağını çizen dikenlere rağmen yüzlerce bitkinin arasından aradıklarını bulmaya çalışıyordu.

Orman, her zamanki gibi birbirinden güzel renklerle dolup taşıyor, âdeta bir renk cümbüşü yaşıyordu. Güneş sarısı, zümrüt yeşili ve kan kırmızı çiçekler, Gil’in gözlerini alıyordu. Ağaçların gövdeleri bile bakır renginde parlıyordu. Başını kaldırıp bakışlarını masmavi gökyüzüne çevirdiğinde, gökkuşağının tüm renklerini

taşıyan bir çift kuşun huzurla süzülüşünü izledi. Bu huzurlu görüntü, onu biraz olsun dinlendirmeye yetmişti.

Gil, keten çantasını omzuna astı ve ormana hızla girip bakışlarıyla ağaçları çabucak taradı. Çula bitkisinin köklerini arayan tek kişi o olamazdı, bu yüzden çabuk olmalıydı. Endişeyle etrafına bakarak palasını kaldırdı. Ağaçlar ve sarmaşıklar, güneşi kapatıyorlardı. Fakat ormanın renkleri, bu loş ışıktaki bile capcanlıydı. Gil, nefes nefese kaldığını fark etti. Her nefes alışında ciğerleri sıcak ve nemli orman havasıyla doluyordu.

Gelecek sefere yerime genç bir yardımcı göndereceğim, diye söz verdi kendine. Eğer yeterince çula kökü bulabilirse, yanına bir yardımcı alabilirdi! Bu düşünce onu

yüreklenirdi ve tekrar hızlandı. Birkaç dakika sonra ağaçların arasından hızla ilerleyip, zengin orman toprağına göz gezdirmeye başlamıştı.

Kalın bir ağacın etrafından dolanırken aniden kendini kenara atmak zorunda kaldı. Çünkü az kalsın yerde duran bir sıra yumurtayı eziyordu. Bu eflatun yumurtalar, normal yumurtaların aksine etrafa ışık saçıyor, çevresindeki karanlık toprağı aydınlatıyordu.

“Amma garip yumurtalar bunlar...” diye mırıldandı Gil. Yumurtaları bırakan hayvanın yakınlarda olabileceğini biliyordu. Bu yüzden çevresine bakındı. Fakat etrafta tek bir yaprak bile kımıldamıyordu.

İyice eğilip yumurtaları incelemeye

koyuldu. Sıra sıra dizilmiş yumurtalar, ormanın derinliklerine kadar uzanıyordu. *Kim bilir kaç tane yumurta var burada... Birkaçını satsam eminim çok para eder,* diye düşündü Gil. Yumurtaların değerinin hesaplanamayacak kadar fazla olduğunu fark edince yüzünde bir gülümseme belirdi. Nasıl olmuştu da daha önce bunlara benzer tek bir yumurta bile görmemişti?

“Paha biçilemez!” dedi gülerek.

Elleri titreyerek yumurtalara uzandı ve parmaklarını yumuşak, eflatun kabukların üzerinde gezdirdi. İçlerinden birini kaldırdırca parladığını gördü ve onu çabucak çantasına yerleştirdi. Palasını bırakıp, elini diğer yumurtaya attı.

Birden arkasında bir dal çatırdadı.

Daha arkasına dönmeden başının yanına sert bir darbe aldı ve taklalar atarak yere yığıldı. Gözlerinin önünde yıldızlar uçuşuyordu sanki. Şakağından yanağına doğru akan bir sıcaklık hissetti. Eliyle silince, bunun kendi kanı olduğunu fark etti. O sırada üzerine bir gölge çöktü ve başının diğer yanına da korkunç bir darbe indirdi. Gil, toprağın üzerine yüzüstü kapaklanmıştı.

Ağlayarak “Yalvarırım durun!” diye bağırdı. “Ne isterseniz alın ama beni rahat bırakın.” Fakat sendeleyerek ayağa kalktığında karşısındakinin bir grup haydut olmadığını gördü. İki yeşil ayak ve parlak, zırha benzer bir kabukla karşılaşmıştı. Cesaretini toplayıp yukarı baktı ve yeşil ayakların upuzun, kaslı

bacaklara bağlandığını gördü. Gövdesi, bir evden daha büyük ve orman kadar yeşildi. Yan yana sıralanmış ölümcül dikenlerle dolu dev pençeleri vardı ve delirmişçesine açılıp kapanıyorlardı. Pençelerin ufacık bir hareketle bile onu ikiye bölebileceğinin farkındaydı Gil. Köy doktoru, nihayet Canavarın başına baktığında ise öfkeli bakışlarla ve hastalıklı gibi görünen, yeşil bir deriyle karşılaştı. Canavar, gözlerini Gil'in keten çantasına dikmişti. Karşısındaki dev düşmanın, yumurtaların annesi olduğunu anlayan Gil'in kalbi, duracak gibi oldu.

Korkuyla geri geri sürünerek "Kötü bir niyetim yoktu..." dedi. Fakat yeşil Canavar, pençelerinden birini kılıç gibi savurup koluna sapladı. Duyduğu acı

öylesine büyük ve keskindi ki Gil, yardım istemek için çığlık bile atamadı. Canavar pençesini çekti ve yeniden saldırmaya hazırlandı. O gün ormana hiç adım atmamış olmayı dileyen Gil, gözlerini kapatıp son darbeyi bekledi...

